

— Цѣри я, синко! Стара болестъ еднажъ да не хване човѣка — сетѣ мѣчно се изкоренява... Ами отъ що се плачи.

— Нервозность!

— Ами, че каква е тая болестъ!.. По насъ я нѣма, а? Или ще е нѣкоя съвсѣмъ нова болестъ, или пѣкъ новоизмислено име.

— Има я и нѣма я!.. — проговори разсѣяно Бойковски. Припрѣнотъ, меракъ го кажи...

— Ами отъ що го е добила? Трѣбва нѣкоя голѣма грижа да е прѣкарала...

Бойковски нищо не отговори.

И дѣдо Генко счете за благоразумно да мълчи.

На трапезата Бойковски бѣше повече мълчаливъ. Бѣхтѣше се нѣщо въ ума си. Тежко бѣше на сърдцето и душата му. Кога да си въздѣхне, прѣструваше се, че се изкашля.

Значи, и сега думата оставаше на дѣда Генка.

И той намѣри добра тема за разговоръ. Самъ Бойковски се много благодари.

— Четохъ вѣстниците, подкачи дѣдо Генко на строгъ тонъ, издигна бързо глава и погледна инстинктивно сина, пакъ се смѣлча. Искаше да каже нѣщо, но се двоумѣше: нѣкакво вълнение имаше у него.

Слѣдъ малко той съ натѣртенъ гласъ почна:

— Четохъ вѣстниците!... Много лошо пише и напада!.. Бре, бре!.. Пази Боже!.. Тия дни били откраднати много пари; не е лефъ, петъ, десетъ, а съ стотини хиляди! Много нѣщо, ти казвамъ! Въ село бирникътъ за 2—3 гроша вдига цѣла врѣва: продава мѣнци и дрехи на селянитѣ, а тука?!.. Пакъ и убийства и много други безпѣтни работи вършени, казва вѣстникътъ. Много лошо станало! Повече отколкото и въ турско врѣме нѣкога. Слисехъ се като го прочетохъ, достраша ме билия. На, прочети, самъ да се увѣришъ. Азъ скрихъ нарочно вѣстника, да ти го дамъ — дѣдо Генко остави набодката, извади изъ джеба вѣстника и го подаде на сина. Ако е истина това, дѣто пише — та може ли да не е истина? Въ вѣстника го явно пише, пакъ и на нѣколко мѣста!